

Get at samle de Regler, der herom skulde gjælde for alle Behandlingerne, og opføre dem under en særskilt Paragraph. Dette er imidlertid kun en formel Bemærkning. Jeg gaaer nu over til Realiteten.

Formanden: Inden det ærede Medlem gaaer over til Realiteten, maa jeg tillade mig at forespørge, om ikke Forslagene i deres oprindelige Form af ham ere frasalde?

Mourier: Jo!

Formanden: Jeg maa derefter spørge, om nogen af Forsamlingen agter at optage disse Forslag i deres oprindelige Form. (Pause). I denne Form ere altsaa Forslagene udenfor Discussionen. — Forslagene i den nye Form, den ærede Rigsdagsmand nu vil udvikle, ville derimod, om Forsamlingen billiger det, kunne komme under Behandling.

Mourier: Med Udvalget er jeg enig i, at det ikke bør tilstedes et Medlem ved den første Behandling at tage Ordet mere end to Gange uden Thingets Samtykke, dog med Undtagelse af Ministrene og Ordføreren. Men det forekommer mig ikke uden Betænkelighed at aabne ethvert Medlem Udgang til under de senere Behandlinger at tale saa ofte, han vil. Naar Forretningsordenen ikke i denne Henseende indeholder nogen Indskrænkning, vil det ei let undgaaes, at Discussionen ikke sjældent utilbørligt drages i Langdrag. Skulde denne Frygt kunne anses ugrundet, maatte der hos Forsamlingen forudsættes en meget sikker, ved Svælse uddannet parlamentarisk Tact; men jeg troer ikke at sige for meget, naar jeg antager, at Forsamlingen i sin Heelhed ikke er i Besiddelse af en saadan Tact og ikke kan være det. Meget ønskeligt turde det og være, at Forsamlingens Medlemmer lode sig det være magtpaaliggende, i eet eller dog i ganske enkelte Foredrag at samle, hvad de have at sige. Det er ikke de lange Foredrag, jeg vil anbefale, men de sammentrængte, i Modsejning til dem, der falde ud i Fragmenter og stykkevis meddeles, alt efter som dertil i Debatternes Løb gives Anledning. At udtale sig i et saadant sammentrængt Foredrag, er vistnok ulige vanskelige og vil ordentligvis udfræve en grundigere Overveielse af, en dybere Indtrængning i den foreliggende Gjenstand, end der udfordres til Med-

delelsen af blotte Strobmærkninger. Men en Forsamling, som den nærværende, behøver, for at kunne tillegne sig denne gode parlamentariske Skik, at understøttes og fremhjælpes ved hensigtsmæssige reglementariske Bestemmelser, og det er især fra den Side betragtet, jeg anseer det af Bigtighed, at der ikke gives en ubegrændset Udgang til at tage Ordet. Jeg har, som Afstemningslisten viser, antaget, at der kunde være Grund til at sætte en Grændse herfor ved begge de paafølgende Behandlinger, ligesom ved den første. Det sees imidlertid, at Comiteen ikke har villet gaae ind paa dette Forslag og ved at conferere med en Deel Medlemmer af Forsamlingen, som høre til den Side, til hvilken jeg nærmest troede at kunne slutte mig, har jeg erfaret, at ligeledes Fleerheden af disse suarere ere stemte imod end for en saadan Indskrænkning, forsaavidt den anden Behandling angaaer. Mig forekomme nu vel de Betænkeligheder, som i denne Henseende have gjort sig gjældende, ikke at være tilstrækkelig begrundede, skjøndt jeg ikke overseer, at den anden Behandling, efter Reglerne i Udvalgets Udkast, meget nærmer sig til, hvad man tidligere har kaldt den første Behandling, ja, at den med Hensyn til de enkelte §§ og mindre Afsnit, i Virkeligheden vil blive den første Behandling. Men paa Grund af de anførte Omstændigheder har jeg dog troet ikke at burde uleilige Forsamlingen med Afstemning over den Deel af Forslaget, som angaaer den anden Behandling.

Idet jeg saaledes har fundet Anledning til for saavidt for Liden at frasalde Forslaget, maa jeg paa den anden Side desto bestemtere staae paa dette med Hensyn til den tredje Behandling. Det synes dog virkelig altfor farligt for en nogenlunde ordnet og sikker Gang i vore Forhandlinger og for disses behørlige Fremme, at et Medlem skulde være berettiget til, efter at han under den anden Behandling havde talt ligesaa ofte, han vilde, atter under den tredje Behandling at tage Ordet to, tre, fire, fem og jeg veed ikke hvor mange Gange. Ja, en Grændse derfor kunde vel sættes ved Forhandlingernes Afslutning; men, foruden, at denne i og for sig er et lidet ønskeligt Middel, hvoraf der helst kun maatte gøres sparsomt og vaersomt Brug, saa kunde det